

El Gual, fidel a les més pregones tradicions literàries de l'Europa Occidental i seguint les petjades dels grans mestres Victor Hugo i Eugene Sue (no pas el Sue-sûr-mer que tots coneixeu, publica a partir d'aquest número un fulletó per capítols que no dubtem us complaurà. El clima d'enjòlit assolit per l'autor us deixarà amb l'ànim contorbat i esperareu amb fretura veure com acaba tot plegat.

L'ENIGMA DEL CARRER DE LA FULLA CAIGUDA

Refer els passos que fins llavors havia fet l'inspector, no va ser feina de quatre dies. L'home, conscient que es trobava davant d'un nou aspecte per a estudiar, que poc s'avenia a la pràctica de l'ofici, havia desenterrat els volums d'empirisme deductiu, que ara hi havia sobre la taula del seu despatx. Onsevulla que miressis, els papers arrugats i escampats donaven idea dels exercicis pràctics que l'haurien dut progressivament a desaparèixer, minuts abans de l'hora del seu cafè habitual.

Palplantat a la porta, amb la safata a la mà i el cafè encara fumejant. Desconcertat pel trencament de la rutina diària, el noi volia sostreure's a la idea que hauria d'emportar-se'l novament.

Els altres no l'havien vist. Tan sols ara, començaven a adonar-se de la buidor que llur absència anava escampant. I ningú va fer-se càrrec del cafè.

La notícia de la desaparició va sotraguejar les converses dels clients mentre esmorzaven. Els que creien estar més ben informats, comentaven la possibilitat que estigués darrera la pista d'algun cas de prou transcendència com per trencar les seves habituds. La majoria, però, es decantava allunyat per uns moments del seu despatx, però que hi tornaria ben aviat. I que no valia la pena d'amoïnar-s'hi.

A les dotze, el cafeter, creient que era una imprudència esperar encara més, va telefonar al 870 24 24

- Telèfon de l'esperança, digui'm
- Holà, sóc en Francisco —digué el cafeter—, ha desaparegut un home, i no sabem què fer.
- Si és clar, ja ho veig. Es deu tractar d'un familiar vostre, oi, potser el vostre pare?
- No, no, tan sols un conegut, va dir en Francisco.
- Ah!, ja ho entenc —digué el 2424—, es tracta d'una amistat; una amistat íntima, potser?
- Bé, si, vul dir no. Tan sols el veiem cada dia i prou. Bé, vaja, més que veure'l, sabem que hi era.
- Sí, és clar, ja ho entenc —digué el 2424—. Què potser bevia, el seu amic?
- Que si què?. No, no!! Vaja, que a mi em consti, oi?
- No doneu gaires pistes. Es difícil treballar amb tan pocs elements, més valdrà que truqueu a objectes perduts —digué tot penjant—.

Quina bajanada! —va pensar en Francisco—, què n'han de saber a objectes perduts? Entre la feina i els comentaris dels clients més optimistes no hi va pensar més, fins a mitja tarda quan el noi marxava amb la safata i el cafè fumejant. El va aturar

- Ep, noi!
- Sí, senyor Francisco —digué el noi—
- On vas?
- Es l'hora del cafè
- Si és clar, però després del que ha passat aquest matí, no sé què dir-te ...

— O si és per mi, vatua la gràcia que em fa, passejar-cafès.

— Deixa que hi vagi —va dir un client que estava a l'aguait— potse així sortirem de dubtes.

— Bé, Bé, —digué el cafeter—, ves-hi doncs. Ja ens ho diràs.

— Prou que ho veureu —digué el noi tot mirant-se el cafè i empenyent els batents—.

Poca estona després, tornava amb el cafè intacte i l'avorriment pintat a la cara. Ni tant sols havia pogut entrar al despatx, i ningú n'hi havia donat raó.

Aquell vespre, abans de tancar, el cafeter es va asseure a fer la bescambrilla. Si bé les apostes eren altes i no volia adormir-s'hi, l'actitud i la conversa poc a poc atuí el joc fins a deixar les cartes reposant sobre el drap de la taula.

Minuts després, era en Pere el primer en desaparèixer per la porta, seguit per l'Enric i els altres, separant-se com cada vespre després de la partida.

Un cop tancat el cafè, en Francisco s'assegué de nou. En Josep sabia què calia fer en aquests casos, i no ho podien pas deixar per l'endemà.

— Francisco, mira que n'ets de totxo, —li etzibà en Josep—. Qui et fa calar foc al 2424. Hores d'ara tota la bugaderia eclesial, va darrera la pista d'un invertit, que no és pare de ningú, i a qui llurs amics no el podeu ni veure. Venint cap aquí he trobat uns avis, tot i l'hora que és, que encenien llumins, cada vegada que els passava algú pel costat, per veure-li la cara.

— No t'esveris per això, potser els regalen els llumins — Això, fes-hi broma!

— Tranquilitat Josep. Parlem de què cal fer. És massa tard per a fer-me recriminacions.

— Avans, digues-me quan fa que no el veies.

— Veure'l? —diu en Francisco—. Mesos, fa. Potser des de l'estiu.

— I com fèieu les connexions?

— Això forma part del sistema i no ve al cas de parlar-ne.

— En cas de sortir, com t'avisava?

— Ni ho recordo que hagués sortit mai a hores d'oficina.

— Bé deus tenir alguna idea d'on es troba, no?

— Què més voldria. S'ha fet córrer la creença que anava al darrera d'un cas important, i que més que mai es trobava aïllat dels seus companys.

— Així et decantes per la història muntada sobre el nou experiment d'empirisme deductiu, que l'hauria portat a comprovar personalment sortides probables del cas.

— Ni jo mateix m'ho crec, però això és el que s'ha comentat. Ara bé, històries com aquesta no m'aixecaran la camisa fins que no ho vegi clar. Es impensable que per interessant que fos el cas, hagi posat la xarxa en perill.

(Continuarà)